

Megbocsátani, mint Nefi

Ádi nem akart örökre haragudni
Janira.

Írta: Noelle Lambert Barrus
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban
játsszódott.

Ádi futás közben odarúgta a labdát a csapattársának, Tibinek. Figyelte, ahogy Tibi hátralendíti a lábát, majd berúgja a labdát a kapuba.

„Góóó!” – kiáltotta Tibi, amikor a labda a hálóba ért.

Ádi ujjongott. Megnyerték a mérkőzést!

Ahogy lesétált a focipályáról, klasszul érezte magát. Ám a másik csapatból egy srác, Jani, csúnyát mondott rá.

Ádi nagyon meglepődött és megbántódott. Azt sem tudta, mit mondjon. Lehajtotta a fejét, és lassan odasétált a csapattársaihoz.

„Megcsináltuk! – mondta Tibi. – Jó kis passz volt, Ádi!”

De Ádi nem érezte jól magát. Azok után nem, amit Jani mondott neki. Szomorú és dühös volt.

A nap hátralevő részében Ádi úgy érezte, mintha valami nehéz súly húzná lefelé. Már *nem* is kedvelte Janit.

Aznap este Ádi a családja körében üldögélt, miközben a szentírásokat olvasták. Próbált figyelni, mikor a nővére következett. De egyre csak az járt az eszébe, amit Jani mondott neki.

Ádi lapozgatni kezdte a Mormon könyvét. Megállt egy szentírásnál az 1 Nefiben. Arról az időszokról volt benne szó, amikor a fivérei undokok voltak Nefivel.

„És lőn, hogy én fenntartás nélkül meg is bocsátottam nekik” – mondta a szentírás.*

Nefi megbocsátott a fivéreinek? – gondolta Ádi. – *Még azután is, hogy ilyen gonoszak voltak?*

Ádi Janira gondolt. Nem akarta, hogy örökre rossz érzés maradjon benne Jani iránt. Hiszen még csak 10 éves volt.

Ádi olyan akart lenni, mint Nefi. Megbocsáthatna Janinak, ahogy Nefi is megbocsátott a fivéreinek. És ha Jani ismét valami gonosz dolgot mondana rá, akkor egyszerűen megkérné, hogy ne tegye.

Melegség és béke töltötte el. Olyan volt, mintha a Szentlélek azt mondta volna:

Helyesen cselekszel!

„Ádi, mit tanultál ezekből a versekből?” – kérdezte Anya.

Ádi felnézett. „Elnézést, egy másik szentírást olvastam” – felelte. Elmondta a családjának, hogy mi történt a fociedzésen.

Anya és Apa magukhoz ölelték Ádit. „Sajnálom, hogy Jani goromba volt veled – mondta Apa. – Nem igaz, amit mondott rád. Érthető, ha ilyenkor az ember megbántódik.”

Ádi elmosolyodott. „Köszí. Egy darabig nagyon dühös voltam. De most, hogy olvastam a szentírásokat, nem akarok haragudni rá. Szeretnék megbocsátani neki. És már jobban is érzem magam!”

„Ez nagyszerű!” Anya is elmosolyodott. „Nem mindig könnyű megbocsátani. De igazad van. Megéri.”

Ádi lenézett a szentírásaira. Azok segítettek neki! A korábbi nehéz súly, ami lehúzta, elillant. Helyette a szívébe melegség és béke költözött. ●

* 1 Nefi 7:21